

Vuoveruškas šlebė

Rodou atėjė, vuobolā nokrėta, padėngė žemė sava skaniestās. Ė moliūgā pagaliau subrėnda, nes anims jau i švėntės laiks. Ė markā skanė daržė lauk, kol kuoks vāks bėnt vėina sojies. Tėi rodėns maluonomā!.. Jau ė miediu lapā nokrėta, muokīkluo so anās darbieliu padaugiejė. Nosėbuodosė rīškė žalė žuolė padėngė spalvas: aplinkou – geltona, rauduona ė roda. Ėžėngos i mėška, tik veiziek, ka vėituo vuoveruškas napasimtomi gelsva lapa. Ta dabā ė grībā kramės kaišiuo – veiziek, tik kuoki nuors rauduonėki neprimink. Smagomā rodėni na tik mums, bet ė grībams. Gal sava spalvas paruodītė, vo kažkomet tuo padarītė nagaliejė vuoveruška.

Karta, ka vasara natėkietā pradiejė augtė grībā (nabėjuokėt, na vasaras vėdorie, vo jau galė), vuoveruška sarmatėjies. Vėsė so gražiausės kepeliušās, vo ana balta. Atruodė baisesnė ož nusenosi pompuotaukšli. No gal anā tėp atruodė. Ėšdīga mizerėjė, bet, niekam nepatėkosi, gerā pamėslėjosi, somėslėjė šlebė siūtėis. Keliava po mėška, samanas rinka, šapelius, spīgliū vėsuokiū prisėrinka. Vėskuo prisėrinka, kas tik mėškė ėsėskirė spalva, porma. Noejosi pas vuorus, prašies, ka kuokė šlebė ėš anuos rinktū dāktu pasiūto. Vuorā siova, plošiejė, nes vuoveruška bova pažadiejsi atsėlīgintė. Vo par ton laika, kumet ana rokavuos, šarka po vėsa mėška ėšnešiuojė žėnė, ka vuoveruška paruodīs sava šlebė rītuo vakarė.

Vuoveruška apsėvėlkosi šlebė ižėngė i mėška vėdori. Vėsė mėška žvieris anon pamatė. Gal šīpsuojies ėš mandagoma, vo kėtė bova nostebė, nadėdlė anims ta šlebė patėka...

Tėp slinka dėinas. Vuoveruška liūdiejė. Ėsėlinda i tomsiausi eglīna ė tən tūnuojė. Nieks anuos nepastebiejė, nieks nešnekėna.

Vėina dėina i ton niūriouji eglīna istraksiejė saulės zoikis. Ons pamatė liūdnuojė vuoveruška ė sožėnuojė anuos ėstuorėjė. Saulės zoikis tėp mietė sava geltuonus spindoulelius, ka ė pati vuoveruška ėsėgonda. Ė nutvėska vėsos eglīns geltuona spalva: žėngė vuoveruška tuokė poikė šlebė, katruos gal pavīdietė ė kėtė grībā.